

LÁ THƯ MỤC VỤ

Xin vui lòng đọc câu chuyện dân gian sau đây (vốn là lời tâm sự của một vị bác sĩ) :

“ Lúc ấy, độ chừng hơn 8 giờ rưỡi sáng. Phòng cấp cứu rất bận. Một cụ ông, trạc khoảng trên dưới 80, từ từ bước vào phòng. Và cụ yêu cầu được ưu tiên cắt chỉ khâu trên ngón tay cái đã giải phẫu của cụ. Cụ rất vội vì cụ cho biết cụ sẽ có một cuộc hẹn khác vào lúc 9 giờ.

Tôi bắt mạch và đo áp huyết cho cụ xong, tôi bảo cụ ngồi chờ. Vì tôi biết, ít nhất cũng phải hơn một tiếng đồng hồ nữa, mới có người đến cắt chỉ giải phẫu cho cụ. Tôi thấy cụ nôn nóng cứ nhìn đồng hồ mãi miết, nên tôi quyết định đích thân khám vết thương ở ngón cái cho cụ. Lúc ấy, tôi cũng không bận cho lắm. Nghĩ là, không có bệnh nhân nào, để chăm sóc. Khi khám vết chỉ khâu, tôi thấy vết thương đã lành lặn, khá tốt. Vì thế, tôi vội đi lấy dụng cụ cắt xén để tháo lớp chỉ khâu vết mổ cho cụ. Khi săn sóc vết thương, tôi hỏi cụ :

“ Chắc là cụ đang có cuộc hẹn với bác sĩ nào khác, phải không ạ ? . Tôi rất ngạc nhiên khi nghe cụ nói : “Thưa bác sĩ, chẳng phải vậy đâu. Nhưng “qua” có việc cần đến viện dưỡng lão, để ăn điểm tâm với bà xã đang ở đó”. Tôi liền hỏi thăm sức khoẻ của cụ bà ra sao, thì được cụ cho biết : cụ bà đã nằm trong viện dưỡng lão một thời gian khá lâu rồi. Nhưng, tệ hơn nữa là cụ bà bị bệnh Alzheimer (bệnh mất trí nhớ) nên mới sinh chuyện.

Tôi hỏi : “Liệu cụ bà có buồn lắm không, nếu như sáng nay cụ đến trễ ?” Ông cụ chậm rãi trả lời : “Bà ấy có còn biết tôi là ai nữa đâu, mà buồn ! Đã hơn 5 năm nay rồi, bà ấy không còn nhận ra ai nữa, kể cả tôi !”

Hơi ngạc nhiên, tôi bèn hỏi thêm : “Dạ, thế sáng nào bác cũng đến dùng điểm tâm với bác gái à ? Bác gái không còn nhận ra bác là ai nữa, mà sao bác vẫn cứ đến làm chi vậy ?” Ông cụ mỉm cười, vỗ nhẹ vào tay tôi rồi nói : “Bà ấy không còn nhớ ra tôi là ai. Nhưng phần tôi, tôi vẫn còn nhớ bà ấy là ai chứ ! Vì thế, tôi vẫn đến”.

Sau khi ông cụ ra khỏi phòng, tôi phải cố lắm để giữ nước mắt khỏi chảy ra và để không bật thành tiếng khóc cảm phục. Vô cùng xúc động, tôi trộm nghĩ : Ước gì mình cũng có được một tình yêu đẹp như thế. Ước gì mình có được mối tình tuyệt vời như của hai cụ nói trên. Chắc chẳng còn sẽ phải than thân trách phận và chán đời”.

Trong bài Tin Mừng hôm nay, ông Phêrô nhận ra Chúa Giêsu là ai qua lời tuyên xưng của ông và ông được Chúa khen. Do Thánh Linh hướng dẫn, ông đã tuyên xưng Thần Tính của Đức Giêsu. Trong bản văn, thánh sử Máthêu khẳng định : không phải do phạm nhân nhưng là do Thiên Chúa ban cho Phêrô đặc ân hiểu về mầu nhiệm của Đức Giêsu. Do lời tuyên xưng trên, Phêrô được coi là người có phúc và được Chúa đặt cho một tên riêng và ban quyền lãnh đạo Hội Thánh cho ông. Thế nhưng, chỉ ít lâu sau thôi, cũng chính thánh Phêrô lại mở miệng can ngăn Chúa khi Ngài loan báo cuộc khổ nạn. Hành động của Phêrô có vẻ như là muốn bảo vệ cho Thầy, nhưng sâu xa hơn, là vì thánh Phêrô chưa nhận ra cách đúng đắn về nguồn gốc và sứ vụ của Chúa Giêsu. Lần đó, chẳng những Phêrô không được khen mà còn bị Chúa khiển trách !

Tôi xin phép được mạo muội ví Thiên Chúa như ông cụ trong câu chuyện kể trên. Tình yêu của Ngài thật khó hiểu. Cho dù chúng ta, vốn là con cái do Ngài tạo dựng và ban muôn ân phúc, vẫn có những con người không nhận ra Ngài là ai, thì trái lại, Ngài vẫn nhận ra chúng ta là ai và hết lòng yêu thương từng người chúng ta. Chúng ta đã từng là bà cụ mang chứng bệnh Alzheimer, lúc thì vô tình, nhiều lúc lại cố ý, quên mất sự hiện diện của Chúa trong cuộc đời mình. Trong khi ấy, Chúa vẫn âm thầm đến “dùng điểm tâm” với những kẻ vô tình, vong ơn, bội nghĩa như chúng ta. Nghĩ lại, thật tội nghiệp cho Chúa ! Vì thế, lời nguyện của thánh Nicolas De Flue đẹp vô cùng : “ Lạy Chúa là Chúa Trời của con, xin hãy cất đi khỏi con tất cả những gì khiến con xa Chúa (nghĩa là những gì làm chúng con không nhận ra Chúa). Xin hãy ban cho con tất cả những gì giúp chúng con tới gần Chúa (nghĩa là những gì giúp chúng con nhận ra Chúa vẫn yêu thương chúng con).

Linh mục Phạm Quang Hồng.

